

народъ; това бѣше жизненна-та работа, коя-то си зададе, на коя-то са рѣши и при кое-то рѣшение остана за всегда.

Поборници-тѣ на народно-то право и слово гнияха и скапуваха са въ заточение, но не гниеше посѣянно-то отъ тѣхъ сѣме на народно-то възраждане, тѣхна-та мисалъ за въздигане-то на една народна черкова въ Цариградъ бѣше намѣрила добръ приемъ въ сѣрдца-та на Цариградски-тѣ Бжлгари и са осѣществи. Съ усердие-то, кое-то показаха бжлгари-тѣ еснафи, съ дѣятелно-то участие на съотечественника ни А. Екзарха и други, още и съ прѣдстояние-то на старий-тъ князь Вогориди, кого-то подъ старость уже бѣха прозилитирали въ народно съзнание, наши-тѣ народни апостоли, отвори са особенъ храмъ за бжлгари-тѣ въ Цариградъ. А на 1849. слѣдъ четиригодишно затворничество, осиротелий-тъ отъ подвижника си Михайловский съ настоявание-то на Князь Вогориди биде освободенъ и повиканъ въ цариградъ за настоятель на отворений-тъ вече народенъ храмъ.

Година подиръ това Светогорско-то манастирско общество, увѣрено въ способности-тѣ и достоинство-то на свой-тъ питомецъ, опредѣли го за повѣренъ на дѣла-та си въ Цариградъ и той минжъ въ свѣтогорский-тъ метохъ.

Въ тѣмни-тѣ стаи на този светогорский метохъ въ Цариградъ, азъ имахъ честа на 1854 да посѣтя и да видя пжрвъ пжтъ отдавна извѣстний-тъ мени народенъ подвижникъ. Момче още на 1840 азъ бѣхъ видѣлъ въ Тжрново Отца Неофита и веднажъ само бѣхъ го чулъ да говори по народочерковни-тѣ ни работи, но признавамъ че думи-тѣ му произведоха впечатление въ дѣтский-тъ ми още умъ, и непожкъртиха тжй силно душа-та ми. Мене ми са виждаше, право напестина, но не толгозъ прилично това що говореше той, и стидно и грозаво ми идеше нѣкакъ да бжда послѣдователъ на челоувѣкъ, кой-то съ таквизи груби манери защищаваше правдини-тѣ на народа си. Но кога-то са срѣщнахъ съ Отца Илариона тогазъ исповѣдувамъ че подиръ джлги-тѣ разговори що имахми съ него по народочерковни-тѣ ни работи, азъ излѣзохъ отъ душа и сѣрдце вече прѣдаденъ на народно-то дѣло и неотклонимъ апостолъ на негови-тѣ идеи и по силти-тѣ си дѣятелъ за осѣщественне-то имъ.

Личний-тъ характеръ на тогози челоувѣкъ даваше доверие и поручителство нѣкакво за добрий-тъ исходъ на работата-та, коя то би прѣдприелъ. Той бѣше обаче всякога тихъ и скромень (кога не биваше раздраженъ, кое-то твжрдѣ рѣдко са случаваше), расприваше кротко на онѣзи, съ кои-то раз-